

دانیال نوروش
کارگردان فیلم کوتاه
«دچار»

**تمرکز بر ساخت
فیلم خوب است، نه جایزه**

دانیال نوروش که با فیلم «دچار» دومین حضور خود را در این جشنواره تجربه می‌کند، پیش از این، در بخش استعداد های نو نیز حضور داشته است. فیلم «دچار» که با هزینه کاملاً شخصی ساخته شده است را می‌توان در دسته درام روانشناختی قرار داد. فیلمبرداری این اثر چهارده دقیقه‌ای که امیر احمد قزوینی و مجید آقاقریمی را در کادر بازیگران خود دارد در سه جلسه انجام شده و پروسه کامل ساخت آن حدود یک سال و چهار ماه زمان برده است.

در گذشته صمد است و صمد پیرو حرف تراپیستش به اورجوع می‌کند و قصه در ادامه شکل می‌گیرد. وی در ادامه چگونگی ورودش به سینما را این گونه توضیح داد: فعالیت اصلی من در حوزه بازیگری است و از سال ۱۳۸۴ یعنی حدود ۲۰ سال است که مشغول به بازیگری هستم. بازیگری فعالیتی است که من از کودکی در آن رشد کردم و ۱۷ سال از فعالیت مستمرم در سینما به بازیگری مربوط بوده اما فیلمسازی برای من مسئله‌ای شخصی‌تر از بازیگری است، زیرا بازیگر را می‌توان به نوعی مجری و جزئی از کل دانست اما فیلمساز آزادی عمل بیشتر دارد و می‌تواند جهان شخصی خود را بسازد و من به دو دلیل مختلف هر دو رشته را دوست دارم.

کارگردان فیلم «دچار» جشنواره را فرصتی برای گفتگو و تعامل دانسته افزود: این نظر و سلیقه شخصی من است و نمی‌خواهم آنرا به کسی یا جایی تسری دهم اما اساساً فکر می‌کنم فستیوال‌ها آنقدری که در ایران و جهان جدی گرفته می‌شوند، مسائل مهم و جدی نیستند. جشنواره‌ها جایگاهی بسیار خوب برای گفت‌وگو و تبادل نظر فراهم می‌کنند. اما از نظر من، جنبه رقابتی جشنواره، شامل جایزه و کاندید شدن، اهمیت کمتری دارد و ترجیح می‌دهم ذهنم را درگیر این موضوع نکنم. بهترین بخش و ویژگی جشنواره، همین فرصت گفت‌وگو و تعامل با سایر فیلم‌سازان است. اما تأثیر حضور در جشنواره بر روند فیلم‌سازی شرکت‌کنندگان، قابل انکار نیست.

جشنواره فیلم کوتاه تهران، با تمام نقدهایی که من و هم بسیاری دیگر نسبت به آن دارند، به نوعی بزرگ‌ترین جشنواره داخلی در حوزه فیلم کوتاه است و اسکار کوالیفای بودنش نیز ارزش و اعتبار آنرا تأیید می‌کند و طبیعتاً حضور در این جشنواره می‌تواند برای فیلم‌ساز اعتبار و فرصت‌های بیشتری به همراه داشته باشد، اما تمرکز اصلی من روی فیلم خوب ساختن است، نه حضور در جشنواره‌ها.

دانیال نوروش در مورد ایده فیلم گفت: من در ابتدا یک ایده کوتاه با تم کم‌دی در ذهن داشتم، اما به مرور، آن ایده تبدیل به قصه‌ای تراژیک شد. فیلم درباره یک روحانی جوان به نام صمد است که درگیر افسردگی و مشکلات روحی است و به تراپیست مراجعه می‌کند.

داستان از جایی آغاز می‌شود که تراپیست دیگر کمکی از دستش بر نمی‌آید و به او می‌گوید که باید معضلی که گذشته‌ای دارد را حل کند. معشوقه‌ای

صروح واحه
کارگردان فیلم
«میان دو حرف»

**شاعرانه‌ای درباره
لحظه میان مرگ و تولد**

صروح واحه، با اولین فیلم کوتاه حرفه‌ای خود تحت عنوان «میان دو حرف» به جشنواره فیلم کوتاه تهران آمده است. «میان دو حرف» فیلمی شاعرانه است که بیشتر به سکوت و فقدان می‌پردازد. این فیلم بیست دقیقه‌ای در مدت شش روز و در منطقی حفاظت شده بهرام گور که در فاصله حدود پنج کیلومتری از شهر نیریز است فیلمبرداری شده است. «میان دو حرف» پیش از این نیز در جشنواره فیلم و عکس «پنج» شرکت و موفق به دریافت تندیس «تک درخت طلایی عباس کیارستمی» برای بهترین فیلم شده است.

صروح واحه درباره چگونگی شکلگیری ایده اولیه این اثر گفت: ماچرا از آن‌جا آغاز شد که روزی لوکیشنی در شهر نیریز دیدم که به‌طور عجیبی با داستانی که از قبل در ذهنم داشتم، هم‌خوانی پیدا کرد و از همان‌جا مسیر شکل‌گیری فیلم شروع شد. این کار در ابتدا خیلی تجربی و گروهی بود و اساساً فیلمسازی برای من یک روند تجربی است به همین دلیل مرحله‌به‌مرحله جلو رفتیم و در نهایت توانستیم فیلم را به شکل کامل بسازیم. موضوع فیلم نیز همان‌طور که از نام آن برمی‌آید، ما بین دو حرف، یعنی مرگ و تولد ما شکل می‌گیرد و درباره‌ی آن لحظه‌ی خاص میان پایان و آغاز ماست.

این کارگردان در خصوص نحوه انتخاب بازیگران و تهیه فیلم اظهار داشت: این فیلم دو بازیگر دارد؛ یک دختر بچه‌ی حدوداً نه‌ساله و پدرش که نقش او را میثم یوسف ایفا می‌کند. داستان درباره‌ی پدر و دختری است که به مکانی بازمی‌گردند تا درختی را پیدا کنند که برای پدر معنای ویژه‌ای دارد. در طول مسیر، اتفاقاتی برایشان رخ می‌دهد که در نهایت فیلم را شکل می‌دهد. فضایی دوستانه بر تولید

این اثر حاکم بود و با چند تدوین‌گر و نویسنده اثر پیش می‌رفتیم. گروه ما شامل من، جابر منگری و سینا عادل بود؛ هر سه از دوران دانشجویی با هم دوست بودیم و کار را با همکاری و تقسیم وظایف پیش بردیم. تمام مراحل، از نگارش تا تدوین و اجرای صحنه به‌صورت گروهی انجام شد و هزینه‌ها را نیز میان خودمان تقسیم و مدیریت کردیم. در همین راستا جا دارد از همه‌ی عوامل فیلم قدرانی کنم، چون غیر از گروه فیلم‌برداری و صدا که حق‌الزحمه‌ی خود را دریافت کردند، بقیه‌ی عوامل با لطف و همکاری صمیمانه در کنار ما بودند. به‌ویژه آهنگ‌ساز فیلم، آقای راستین هستی‌پرست که با وجود اهمیت بالای موسیقی در این اثر، بدون دریافت هزینه با ما همکاری کردند و کارشان تأثیر بسیار زیادی بر فضای فیلم گذاشت.

وی جشنواره فیلم کوتاه تهران را بهترین فرصت برای دیده شدن خوانند و افزود: این تجربه برای من و گروهم، بسیار ارزشمند و خوشحال‌کننده است. جشنواره‌ها برای فیلم‌سازان کوتاه اهمیت زیادی دارند، چون فضای نمایش فیلم کوتاه محدود است و این رویدادها بهترین فرصت برای دیده شدن تلاش گروهی است که معمولاً با حداقل امکانات و بدون چشم‌داشت مالی کار می‌کنند.

این کارگردان در خصوص فعالیت‌های انجمن سینمای جوان در مناطق دور از مرکز گفت: من شخصاً ساکن تهران هستم و این فیلم در واقع نخستین برخورد جدی من با انجمن سینمای جوان محسوب می‌شود. من پیش از این، در رشته‌ی تئاتر تحصیل کردم و فقط یک دوره‌ی سینمایی گذرانده بودم که دو فیلم کوتاه قبلی‌ام در همان چارچوب کارهای کلاسی ساخته شد. بنابراین، این پروژه اولین همکاری رسمی من با انجمن سینمای جوان بود و تجربه‌ای بسیار خوشایند برایم رقم خورد. در خصوص نحوه‌ی همکاری با انجمن، ما فیلم را برای بررسی ارسال کردیم و چند اتفاق خوب در این مسیر رخ داد. از آن‌جا که من فیلم‌ساز تازه‌کاری هستم و در میان فیلم‌سازان کوتاه سابقه‌ی طولانی ندارم، تصور نمی‌کردم فیلم به‌راحتی پذیرفته شود. اما خوشبختانه فیلم را مستقل از نام و سابقه‌ام دیدند و بر اساس کیفیت، آن را پذیرفتند و پس از ورود به جشنواره نیز خانم شفیع، لطف و حمایت زیادی نسبت به ما داشتند. ایشان با دقت و حوصله، راهنمایی‌های ارزشمندی ارائه کردند تا بتوانیم روند حضور در جشنواره را بهتر پیش ببریم و برای نمایش فیلم آماده شویم. این همراهی و مشاوره‌ها واقعاً مؤثر بود و به ما کمک کرد تا حضوری منسجم‌تر و حرفه‌ای‌تر در جشنواره داشته باشیم.

